

Menen kohti sitä mikä liikkuu

On helppoa poimia nauhaan kirkkaita helmiä, joita nostaa esiin JOLIVE - koulutuskokonaisuudesta. Näitä ei-tietämisen tilasta esiin piirtyviä helmiä ja hedelmiä on tarjoiltu viisaudella, myötätunnolla ja uteliaisuudella luottaen intuitioon ja siihen, että jonnekin niiden keskelle muodostuu ydin, josta kenelläkään meistä ei ollut vielä tietoa hetki sitten.

Ydin, jota etsin kirjoittaessani tätä blogitekstiä on elävä ja virtaava vesi, joka muuttaa muotoaan kun aika jatkaa kulkemistaan. Tai kuin siemen, jota on kasteltu lämpimällä sisulla, uusilla näkökulmilla ja toiveikkaalla tulevaisuudella. Siemenestä kasvava pavunvarsi avaa tien kerrostalon toisesta kerroksesta aina katolla sijaitsevaan observatorioon saakka. Esiin piirtyvä reitti haastaa sen millaista ajattelua, älykkyyttä ja näkökykyä on ollut sallittua käyttää, sanallistaa ja jakaa.

Koulutuskokonaisuus on mallintanut ja vahvistanut minulle erityisellä tavalla ei-tietämisen tilaa. Jokainen vierailija on asettunut yhteyteen rohkeudella ja lämmöllä tietämättömyyden tilasta käsin. Näkökyvyn ytimessä on ollut omien rajojen ylittäminen turvallisessa tilassa, omaan asiantuntijuuteen luottaen. On kysytty kysymyksiä. Osa tarpeesta vahvistaa turvaa, osa tarpeesta ymmärtää itseä ja maailmaa, osa uteliaisuudesta luoda uutta näkökykyä yhteisölliseen viisauteen tukeutuen. Miksi siis puskea läpi harmaan kiven kun näkyvillä on mahdollisuus tähdätä ihmeeseen ja lentää vuoren ylitse?

Kiusaus alkaa tietämään ja perustelemaan tekemisiään, johtamista tai ajatteluaan rationaalisesti on läsnä kaiken aikaa, kuten Mia Tervo ja Riikka Pulkkinen keskustelussaan toivat elävästi esiin. Luova työ on oman tiedostamattoman johtamista tavoilla, jotka syntyvät yhteydestä käsin. Turvallisuuden tunnetta on mahdollista paaluttaa omaan luovuuteensa eikä samojen reittien kulkeminen ja samojen kysymysten kysyminen ole ratkaisu maailmassa, jossa maisemat muuttuvat alati. Jenni Spännaria lainaten viisaus on sellaista ajattelua ja

toimintaa joka tuottaa mahdollisimman paljon hyvää, mahdollisimman laajalti. Valo ja toiveikkuus lähtevät laajenemaan maailmassa tämän oivalluksen myötä. Myötätunto on viisauksoneistossa niin reitti sisään kuin uloskin. Ehkä meidän ei ihmiskuntana sittenkään tarvitse toistaa joka ikistä historian virhettä.

Koulutuksen jälkeen jään pitämään yllä nuotiota uudella näkökyvyllä ja lämpimällä sisulla. Elisabeth Lahden luento liikutti koko olemustani. Tunsin luissani, että sisun reittiä pitkin koko kansakuntamme voisi löytää reitin pehmentyä. Sisu on niin perustavasti osa yhteistä tietoisuuttamme, että se tarjoaa reitin myötätunnolle. Lämmin sisu on elämänvoimaa, kuin tuli jolla voidaan lämmittää koti tai polttaa se. Sisu on lyhyt ylitsekurkottaminen. Sisu on voimaa, jota me lainaamme keholtamme. Ihmiset, jotka käyttävät väärin sisua, muuttuvat arvottomaksi ja armottomaksi. Psykologinen turvallisuus kutsuu sisua esiin. Suppuun meneminen saattaa olla ilmeisin vaihtoehto, mutta mitäpä jos sen sijaan antaisimme lämmön laajentaa näkökykymme?

Löydän ytimeistä rakkauden tietoisuuden tilana ja tapana katsoa. Löydän suuntia, joihin kulkea. Uusia ovia joita avata kehossani. Suppuun menneitä huoneita, joita houkutella avartumaan lämmöllä ja myötätunnolla. Kuljen sinne mikä liikkuu ja värähtelee minussa. Kiitos Asta Raami tästä epätavallisesta matkasta, eksoottisista hedelmistä ja näistä sanoista: ”Intuitiivinen ihminen tähtää ihmeeseen, eikä pelastaudu sanomalla että tämä on mahdotonta. Intuition näkökulmasta mahdottomia ongelmia ei ole.”